

دانش آموزان والیبالیست دبستان محله کال زرکش، ثابت کردند خواستن، توانستن است

نایب قهرمانی «پیش بین»

راه تجربه

صفائی اما چرا از جایی شروع شد که یک دانش آموز عاشق والیبال به نام محمد مهدی، پایش را به دبستان پیش بین در تویس ۹۱ گذاشت. او پیشنهادی به معلم ورزش داد: «آقا بیایید یک تیم والیبال در مدرسه راه بیندازیم». ابراهیم ابراهیمی، معلم ورزش مدرسه که انگیزه و اشتیاق را در چشمان محمد مهدی می دید، پیشنهادش را با مدیر مدرسه در میان گذاشت و با موافقت مدیر، تصمیم گرفتند هر طور شده آن را عملی کنند. هر چند حیاط مدرسه فضایی برای زمین والیبال نداشت، آن ها توانستند راهی پیدا کنند و اینجا بود که اتفاق بزرگی رقم خورد. دانش آموزان دبستان پیش بین در محله کال زرکش (شهید بصیر)، با مربیگری معلمان دلسوز و همراهی خانواده ها، توانستند در مسابقات والیبال منطقه تبادکان، نایب قهرمان شوند؛ موفقیتی که برای اولین بار در این مدرسه به دست آمد. مهم ترین عامل این موفقیت، اعتماد معلمان به دانش آموزان و همراهی آن ها با خواسته بچه ها بود.

نوجوانی که تحول آفرید

محمد مهدی میا داد پور، نوجوان سیزده ساله ای که از چهار سالگی والیبال را با نگاه به بازی پدرش یاد گرفته است، می گوید: والیبال را خیلی دوست داشتم. دلم می خواست بچه های دیگر هم پای کار بیایند و برای مدرسه مقام بیاوریم. آن ها را به بازی در تیم والیبال تشویق کردم و خواستم کنار هم بازی کنیم. آن ها که قبلاً فقط فوتبال بازی می کردند، کم کم به والیبال علاقه مند و با من همراه شدند. او که سابقه قهرمانی ناحیه با باشگاه تویس ۹۷ را در کارنامه دارد، امسال به همراه دوستان مدرسه ای اش به نایب قهرمانی منطقه تبادکان رسید.

ابوالفضل لالوی دوازده ساله و یکی دیگر از اعضای تیم، با هیجان تعریف می کند: من قبلاً فوتبال و بوکس کار می کردم، اما امسال محمد مهدی ما را تشویق کرد در تیم والیبال بازی کنیم. در کنار معلم ورزش و مربیان، محمد مهدی خیلی تلاش کرد و او والیبال را به ما آموخت. از اینکه توانستیم برای مدرسه مقام بیاوریم، خیلی خوشحالم.

مسیر هموار با اولین موفقیت

پس از این موفقیت، شور و اشتیاق جدیدی در این مدرسه به راه افتاده است. به ویژه وقتی مدیر مدرسه برای بچه های تیم والیبال جشن گرفت و با هزینه شخصی به آن ها هدیه داد. حتی قول داد فضای مناسبی برای والیبال فراهم کند. همه این ها دست به دست هم داد تا دیگر دانش آموزان تشویق شوند و کنار فوتبال، والیبال هم بازی کنند.

معلم ورزش مدرسه اضافه می کند: این بازی برای ما خیلی خوب بود. محمد مهدی به خاطر بازی خوبش به عنوان بازیکن برتر شناخته شد. همچنین سه نفر از دانش آموزان ما به تیم های منطقه تبادکان دعوت شده اند. حالا هم محمد مهدی که مشوق اصلی دوستانش بود، مدیر اتاق ورزش شده است و خودش بچه ها را تمرین می دهد.

نقش ویژه معلم و انگیزه بخشی

ابراهیمی که خود روزی در همین مدرسه درس خوانده و بزرگ شده است، با نگاهی پدران می گوید: مناطق حاشیه شهر از نظر امکانات درسی و ورزشی وضعیت خوبی ندارند و بسیاری از بچه ها بعد از کلاس پنجم جذب کار می شوند. اما اگر در

مدرسه انگیزه باشد، دانش آموز دوست دارد در این مسیر بماند. ما کار خاصی نکردیم؛ فقط سعی کردیم آن ها را در مسیر درست قرار دهیم. انگیزه را که در چشم بچه ها دیدیم، به همراه مدیر و سایر معلمان خواستیم همه تلاشمان را بکنیم تا راه برایشان باز شود.

اویسی، مدیر دبستان که خود نیز در رشته تربیت بدنی تحصیل کرده است، یکی دیگر از حامیان دانش آموزان بوده است. او می گوید: در این محدوده شرایط دانش آموزان متفاوت است و امکانات کمتری در دسترس آن ها قرار دارد. وقتی ذوق و شوق دانش آموزان را در بازی والیبال دیدم، از این موضوع استقبال کردم. هر چند شرایط و امکانات محیطی کافی نبود، اما سعی کردم در حد توان مدرسه به آن ها کمک کنم. نتیجه تلاششان برای همه ما رضایت بخش بود.

در این سال ها مقام نیاوردیم

ابراهیم ابراهیمی، کارشناس ارشد تربیت بدنی و دارای هفده سال سابقه معلمی در منطقه تبادکان، می گوید: ما در این سال ها در رشته های مختلف مثل فوتبال، فوتبال و طناب زنی تیم داشتیم اما به مقام نرسیدیم. اما امسال یک جرقه باعث شد به والیبال فکر کنیم.

او ادامه می دهد: حضور یک دانش آموز والیبالیست به نام محمد مهدی میا داد پور، انگیزه ای شد تا استعدادها را در مدرسه پیدا کنیم. برای بازی از بچه ها تست گرفتیم و توانستیم هشت نفر از دانش آموزان را که استعداد داشتند، شناسایی کنیم. دو نفر از کلاس پنجم و شش نفر از کلاس ششم.

معلم ورزش این مدرسه توضیح می دهد: دانش آموزان ما از پایان مهرماه هفته ای دو جلسه تمرین می کردند. حیاط مدرسه ما بسیار کوچک است و از آن برای فوتبال استفاده می کنیم. پس نمی توانستیم از حیاط مدرسه استفاده کنیم. در قسمت ورودی سالن، تور را به در می بستیم و بچه ها در همان فضای محدود بازی می کردند. گاهی هم با همراهی خانواده ها، سالن ورزشی نزدیک مدرسه را اجاره می کردیم تا تمرین با کیفیت تری داشته باشیم.

خانواده ها، پشتوانه اصلی تیم

یکی از نکات برجسته این موفقیت، حمایت بی دریغ خانواده ها بود. ابراهیمی با قدر دانی از آن ها می گوید: خانواده ها نه فقط از نظر مالی، که از نظر روحی کنار بچه ها بودند. هر جا بازی بود آن ها می آمدند و فرزندانشان را تشویق می کردند. روز مسابقه دانش آموزان ماسه بازی پشت سر هم داشتند. به نظر ما اگر زمان استراحتشان بیشتر بود، می توانستند مقام قهرمانی را کسب کنند.

